

Gimnaziul „Vitalie Ceban”, s. Alexăndreni, r-nul Sîngerei

Revista literar - culturală

„Glasul copilăriei”

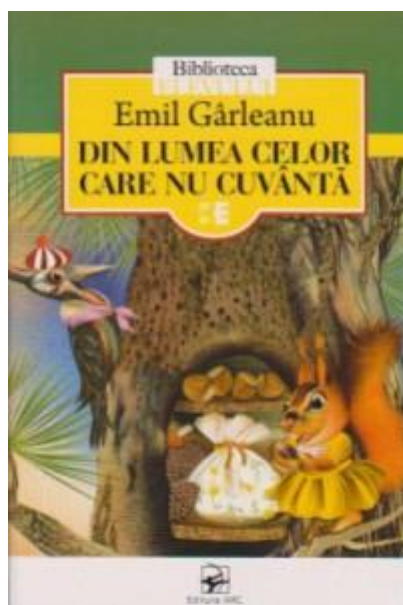
ianuarie 2021

Scriitori și poeți români născuți în luna ianuarie

Luna ianuarie este luna în care s-a născut Luceafărul poeziei noastre, Mihai Eminescu, dar și alți mari scriitori, cu care vă familiarizăm în continuare!

Emil Gârleanu (5 ianuarie 1878)

Îl cunoaștem după cunoscuta carte pentru copii „Din lumea celor care nu cuvântă”, dar pe lângă activitatea de scriitor, a mai fost regizor, scenarist de film și jurnalist român. A debutat la revista ieșeană „Arhiva” în 1900 cu schița Dragul mamei și cu poezia iubitei sub pseudonimul Emilgar. A colaborat la revistele Arhiva, Evenimentul, Sămănătorul, Luceafărul, Albina, Convorbiri literare, Flacăra, etc. Ulterior, a fost redactor la revista sămănătoristă „Făt-Frumos” și colaborator la „Convorbiri critice”. A participat activ la înființarea Societății Scriitorilor Români în 1908, al cărei președinte a fost între 1911-1912. Reprezentant de frunte al Semănătorismului. Foarte apreciat de Nicolae Iorga, căruia îi dedică volumul de debut. După cum am menționat, cartea care îl reprezintă este „Din lumea celor care nu cuvântă”.

„Cocoșul” fragment din cartea „**Din lumea celor care nu cuvântă**”

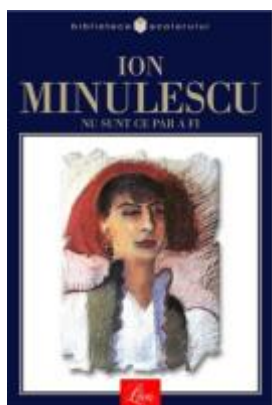
„...Cocoșul își caută cu ochii tovarășele, le le zărește și în gândul lui le judecă pe toate. La stânga, aici, doarme Sura, nadoleanca; – băbăția, tot lângă el și numai lângă el; a scos cincisprezece rânduri de pui până acum și mai face pe tinerica; uf! tare l-a mai plictisit!

Ion Minulescu (6 ianuarie 1881)

poet și prozator român, reprezentant important al Simbolismului românesc. Ion Minulescu este numit director general al artelor în 1922. Primele producții poetice apar în 1897, când era încă elev la Pitești în revista Povestea Vorbei sub pseudonimul (I.M) Nirvan. Director general al artelor în Ministerul de culte și arte. A condus publicațiile simboliste Revista celorlați și Insula. A debutat cu versuri în Povestirea vorbii. S-a format sub influența succesivă a lui Duiliu Zamfirescu, Alexandru Macedonski, Ștefan Petică și a simboțiștilor francezi și belgieni. A mai scris proză, piese de teatru și cronici dramatice.

„Romața fără ecou” din cartea „Nu sunt ce par a fi”

„Iubire, bibelou de porțelan,

Obiect cu existența efemeră,
Te regăsesc pe-aceeași etajeră
Pe care te-am lăsat acum un an...
Îți mulțumesc!...
Dar cum?... Ce s-a-ntâmpat?...
Ce suflet caritabil te-a păstrat
În lipsa mea,
În lipsa ei,
În lipsa noastră?...
Ce demon alb,
Ce pasăre albastră
Ți-a stat de veghe-atâta timp
Și te-a-ngrijit
De nu te-ai spart
Și nu te-ai prăfuit?...”

Mihai Eminescu (15 ianuarie 1850)

Cel mai mare poet român. Capodopera literară este considerat poemul „Luceafărul”. Este un poet inegalabil, dar pe lângă activitatea de poet, a mai lucrat la Biblioteca Centrală din Iași, revizor școlar, suflor și copist, redactor al ziarelor „Timpul” și „Curierul din Iași”. Oera sa a rămas vie până în prezent, fiind tradusă în numeroase limbi. Este cunoscut și ca prozator (Sărmanul Dionis, Cezara etc.)

fragment din „Luceafărul”

„...El asculta tremurator,
Se aprindea mai tare
Si s-arunca fulgerator,
Se cufunda în mare;

Si apa unde-au fost cazut
În cercuri se roteste,
Si din adânc necunoscut
Un mândru tânar crește...”

Ioan Slavici (18 ianuarie 1848)

A devenit scriitor îndrumat de Mihai Eminescu, iar la îndemnul acestuia, debutează cu comedia Fata de birău în anul 1871. Printre cele mai importante scrieri literare ale lui Ioan Slavici se numără romanul Mara, nuvelele Moara cu noroc și Pădureanca, iar memoriile sale publicate în volumul Amintiri, apărut în anul 1924, au o importanță deosebită pentru istoria literaturii române.

Redactor la Timpul în București și, mai apoi, fondator al Tribunei din Sibiu a fost un jurnalist controversat, iar în urma articolelor sale a fost închis de cinci ori, atât în Austro-Ungaria, cât și în România. Această experiență a fost reflectată de Slavici în lucrarea memorialistică intitulată Închisorile mele, publicată în 1921. A scris și povești pentru copii, printre care: „Zâna Zorilor” și „Florița din Codru”

fragment din cartea „**Florița din Codru**”

„...De trei ori scoase copacii din rădăcini, de trei ori scoase râurile din cusuru lor; de trei ori sfărâmă nourii izbindu-i de stânci, de trei ori măturară fundul mării și de trei ori prăpădiră fața pământului...”

Capriciile muzei

Iarna

de Vrabie Mădălina, eleva cl. a VI-a

A venit acum în grabă
Iarna cu mantia albă
Și cu țurțuri la ferestre,
Totul este ca- n poveste!

A sosit cu gerul,
Înorând cerul,
Cu distracții mii și mii-
Afară sa ieșim copii!

Săniuțele n- au tihnă,
Au avut multă odihnă
Și copiii acum să iasă,
Să nu stea numai în casă.

Derdelușul cel voios
Duce săniile- n jos
Și ne este vesel tare-
Iarna e o sărbătoare!

Hai cu toții să ieșim
Iernii să îi mulțumim
Să ne prindem toți în joc-
Iarna asta-i cu noroc!

Limba mea română

de Vrabie Mădălina, cl. a VI-a

Limba mea română,
Dulcele meu grai,
Vatra mea străbună,
Cântecul din rai.

Limba mea cea sfântă,
Grai dumnezeiesc,
Lacrimă plăpândă,
Românii te iubesc.

Limba mea cea mândră,
Neamul meu vestit,
Doamna mea cea blândă
Cu suflet mărit.

Limba mea duioasă,
Grai armonios,
Doină mlădioasă,
Templu maiestuos.

Limba mea măiastră,
Pasăre în zbor,
Floarea mea din glastră,
Cel mai dulce dor.

15
ianuarie

Ziua lui Mihai Eminescu

*Ziua
Culturii
Naționale*

10 lucruri mai puțin știute despre Mihai Eminescu

Vă prezint 10 lucruri mai puțin cunoscute despre viața lui Mihai Eminescu.

1. A scris poezii până în ultimele clipe ale vieții.

În ciuda problemelor sale de sănătate, Mihai Eminescu a scris poezii până în momentul morții. Când a fost dus la autopsie, halatul în care murise poetul a fost luat de admiratorii săi. Într-unul dintre buzunare se afla un mic carnețel. Pe acesta erau scrise ultimele sale poezii: Viața și Stele în cer.

2. A murit într-un halat vechi, încuiat într-un salon de spital.

Pe data de 15 iunie 1889, la ora 4.00 dimineața, se stingea în Sanatoriul de Boli Mintale al Doctorului Șuțu, de pe strada Plantelor din București, poetul Mihai Eminescu. Moartea nu i-a fost pe măsura creației. A decedat într-un halat ponosit, pe un pat metalic de spital, închis în "celula" sa din spital. Cu doar câteva minute înainte de a trece în neființă, a vrut doar un pahar cu lapte și sprijin moral. I-a șoptit medicului de gardă care-i băga prin vizetă paharul cu lapte: "sunt năruit". S-a întins pe pat și la scurt timp a murit.

3. Muza din spatele poeziei "Pe lângă plopii fără soț".

În vremea în care Eminescu a scris poezia "Pe lângă plopii fără soț", era îndrăgostit de Cleopatra Leca Poenaru, fiica pictorului Constantin Lecca și verisoara lui Caragiale. Prietenă cu Maiorescu, ea venea adesea pe strada Mercur nr.1, unde se țineau seratele literare. Acolo a cunoscut-o Eminescu și s-a îndrăgostit de ea. Cleopatra avea casă pe strada Cometa nr.16, o stradă cu plopi, pe care Eminescu i-a numarat și a observat ca îi da un număr fără soț.

4. Își speria tatăl cu șerpi.

În copilăria sa, Mihai Eminescu (pe atunci Eminovici) obișnuia să își sperie tatăl într-un mod bizar. Mergea în pădure să prindă serpi și-i punea de vii în apropierea casei sale. Apoi își chema tatăl să vada "ce pasăre a prins" și stătea deoparte râzând când bărbatul dădea cu ochii de reptile.

5. A urât matematica.

Mihai Eminescu nu a suportat niciodată matematica, fiind o materie cu care nu se împăca deloc. "N-ajunsesem nici la vârsta de douăzeci de ani să știu tabla pitagoreică, tocmai pentru că nu se pusese în joc judecata, ci memoria! Și, deși aveam o memorie fenomenală, numere nu puteam învăța deloc pe de rost, întrucât îmi intrase în cap ideea că matematicile sunt științele cele mai

grele de pe fața pamantului”, se enționează în “Viața lui Mihai Eminescu”, de George Calinescu.

6. Pasionat de fotbal și înot.

Una dintre pasiunile sportive din tinerețea lui Eminescu a fost fotbalul. Cunoscuții poetului spuneau că îi plăcea să joace fotbal și că avea reale calități pentru jocul cu mingea. Fotbalul l-ar fi deprins de la Aron Pumnul profesorul său din perioada adolescenței când era elev la Cernăuți. Cu toate acestea, sportul la care se spune cu siguranță că Eminescu excela era înotul. Poetul era un foarte bun înotător, capabil chiar de mișcări acrobatice și trucuri în apă. Și-a făcut ucenicia de înotător scaldându-se în bălțile cu stuf de la Ipotești încă din fragedă copilărie. A continuat să înoate și la Cernăuți unde, spune Călinescu, și-a făcut o formă fizică de invidiat.

7. A vrut să se călugărească.

Pe 23 iunie Eminescu a cerut lui Maiorescu să intre la o mănăstire din București și să fie acceptat în rândurile călugărilor. ” Pe 23 iunie 1883, când poetul era „stricat cu toată lumea”, știind că nu mai e cale de salvare pentru el și când Maiorescu proiecta o viitoare „internare” la sanatoriu, Eminescu a dat semnalul călugăririi. Dar ce notează Maiorescu? „Foarte excitat, sentiment al personalității exagerat, vrea să se călugărească, dar să rămână în București”, scria eminescologul Theodor Codreanu în lucrarea sa ”Eminescu și mistica nebuniei”. La ce mănăstire și-ar fi dorit Eminescu să se călugărească, nu știe însă nimeni.

8. Citea cu voce tare.

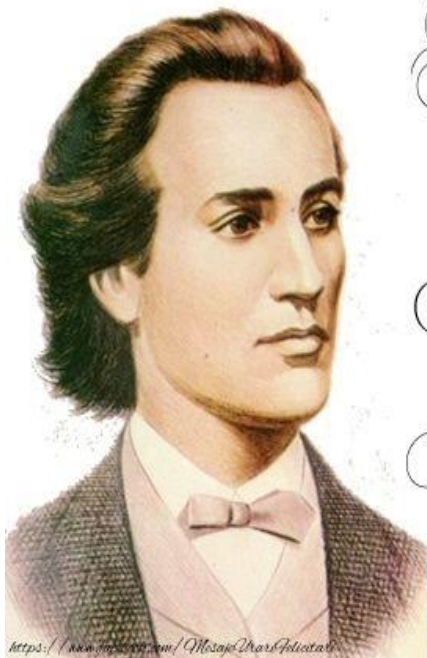
Eminescu citea cu glas tare ceea ce îi plăcea, mai ales poeziile. Când scria, se plimba prin cameră, declama, bătea cu pumnul în masă, făcea gălăgie și se lua la harță cu toată lumea care îl întrerupea. ”Îi băteam în perete, el stingea lumânarea și se liniștea, dar era de rea credință și nu se culca. Aprindea din nou lampa și începea să bodogănească. Mă sculam atunci, mă duceam la el și îl rugam să mă lase să dorm. Eu eram din ce în ce mai stăruitor și el se făcea tot mai îndărătnic și zicea că abuzez de afecțiunile lui și-l terorizez”, scria Ioan Slavici despre prietenul său din perioada în care conviețuiau. În opinia sa, îndărătniciile lui Eminescu au fost primul semn al bolii de nervi care avea să-l distrugă.

9. Se încuia în cameră, zile și nopți întregi, ca să citească.

În zilele și nopțile în care Eminescu se încuia în cameră pentru a citi, nimeni nu putea să-i tulbure liniștea. Uita noțiunea timpului și mai ales a lucrurilor gospodărești. Nu acorda atenție nevoilor personale și aceasta a fost, în opinia lui Slavici, cel mai mare păcat al genului distrus timpuriu. ”Nu mai ajungea nimeni să-i dereticească sau să-i măture prin casă, nici să-i perie hainele sau să-i curețe ghetetele. Răpus de oboseala, el dormea adeseori îmbrăcat și hainele i se jerpeleau, iar albitura rar primenită și nelăută i se făcea cocoloș. Barba și-o uita nerasă și fiindcă-l supărau țepii ei, lua biceagul și pierdut în gânduri sau adâncit în lectură și-o scotea fir cu fir încât îi rămâneau pete pete-n față. Când nu mai putea să o ducă așa, schimba locuința, își cumpăra haine și albituri noi, se rădea și iar se simțea bine”, mai povestea Slavici despre prietenul Eminescu.

10. Salutul lui Eminescu: ”Trăiască nația!”.

Printre lucrurile mai puțin cunoscute despre Eminescu se numără și formula sa originală de salut, dar și modul cum știa să le răspundă prietenilor. Cu oricine se întâlnea, Eminescu îl saluta cu „Trăiască nația!”. „Poetul era cunoscut ca fiind un patriot adevărat. Acest salut al său strânea, de obicei, simpatia. Prietenii, când îl zăreau, obișnuiau să i-o ia înainte și îi spuneau ei «Trăiască nația!». El răspundea atunci răspicat: «Sus cu dânsa!».

*Ce-ti doresc eu tie, dulce Romanie,
Tara mea de glorie, tara mea de dor?
Bratele nerovoase, arma de tarie,
La trecutu-ti mare, mare viitor!
Fiarba vinu-n cupe, spumege pocalul,
Daca fii-ti mandri aste le nutresc;
Caci ramane stanca, desi moare valul,
Dulce Romanie, asta ti-o doresc.
La multi ani România!*

Colegiul de redacției al revistei noastre

- 1.Motruc Cristina-elevă a clasei a IX-a
- 2.Pena Nikita-elev al clasei a IX-a
- 3.Belciug Roza-Ana-elevă a clasei a VIII-a
- 4.Țurcanu Cristina-elevă a clasei a VII-a
- 5.Stadneciuc Ariadna-elevă a clasei a VII-a
- 6.Vrabie Mădălina-elevă a clasei a VI-a
- 7.Ardelean Maria-profesoară de limbă și literatură română
- 8.Pîslaru Mariana-profesoară de limbă și literatură română
- 9.Cobîlaș Lidia-profesoara de informatică/matematică
- 10.Revenco Cristina-cadru didactic de sprijin

Periodicitatea revistei: odata în lună

***Profesor responsabil de revistă:* Pîslaru Mariana**